

»...i eet nu, på et øjeblik, ved den sidste basun...« (1. Kor. 15,52)

Den, som holder ud indtil enden, han skal frelses

Dette ord, som Herren gav os i sin sidste store tale på *Oliebjerget* (Matt. 24,13), gælder alle hans børn til enhver tid og bør ikke, som det tit sker, begrænses til dem, der befinder sig i trængselstider med forfølgelse og martyrium.

Ganske vist synes dette ord særligt aktuelt i sådanne tider, men vi bør ikke glemme, at »gode« dage måske er farligere for troen end onde dage.

Gode dage giver kødet så megen trykthed, at det – hvis ikke vi er årvågne – udfolder sig og tager magten, uden at den troende føler sig i nogen åndelig fare.

Bibelen taler om rigdommens forførelse, om kærlighed til denne verden og om at pleje kødet, altsammen noget, der særligt gør sig gældende i gode dage.

Vi må derfor lære at holde ud i gode som i onde dage – holde ud indtil enden.

Lovløsheden

»Fordi lovløsheden tager overhånd, vil kærligheden blive kold hos de fleste.« Det er på denne baggrund, Herren siger: »Men den, som holder ud indtil enden...«

Hvordan kan lovløsheden skabe kolde hjerter hos Guds børn? Får lovløsheden i verden ikke snarere vore hjerter til at søge ind til Gud i indtrængende bøn og påkaldelse?

Jo – men når lovløsheden tager overhånd i *menighederne*, da kommer kærligheden til Gud og til vor næste i fare.

Lovløsheden i kirker, menigheder og kristelige organisationer er stor i dag og har mange steder taget overhånd. Ikke blot godkendes den direkte synd imod Guds bud, men også den lovløshed, der giver sig udslag i at følge tidsånden, dens metoder, dens mode, dens tankegang, har taget overhånd.

Den udslukker kærligheden til Gud, thi kærligheden til Ham, består ikke i at sige eller synges: »Vi elsker Dig!« men i at gøre Hans vilje og gå på Hans vej, d.v.s. følge i Jesu spor.

Derfor findes der et modsætningsforhold imellem dem, der er bukket under for tidsånden med dens lovløshed, og dem, der siger Nej hertil.

Disse sidste får ofte at vide, at de er ukærlige, intolerante, gammeldags, uforstående overfor ungdommen, enspændere, kritiske, negative, dømmende, ikke til at have med at gøre, dominerende, herskesyge, uvillige til at underordne sig, u lydige imod Guds ord om ikke at forlade sin menighed, farlige for deres omgivelser, idet de forårsager splittelse!

Hvis de nu bøjer sig for et sådant pres, hvad så? Da risikerer de at resignere og komme under tidsåndens magt med tidsåndens opfattelse af, hvad der er kærligt – hvad det er at underordne sig – hvad det er at forstå ungdommen – og den, der resignerer, opgiver ansvaret for sig selv og overgiver det til dem, der overtalte eller »overbeviste« ham/hende.

Hvis de ikke bøjer sig, hvad så? Da gennemlever de ofte en tid, hvor de føler sig ensomme, og hvor deres tro bliver prøvet. En sådan tid er gavnlige for de fleste, thi da *kastes de på Gud* – på *Ham alene*.

Da underviser Han dem om, *hvad kærlighed til Ham består i*. Han underviser dem herom, idet Han åbenbarer sin kærlighed til dem som aldrig før. Han drager dem ind i sit fortrolige samfund og sit fortrolige råd. De ser klarere og klarere, at Hans vej er himmelhøjt over de veje og metoder, tidsånden anviser forsamlingerne.

Han lærer dem tillige, *hvad kærlighed til deres næste er*. Den er ikke det samme som venlighed. Kærligheden giver ikke ubetinget sin næste, hvad denne helst vil have, men hvad han mest behøver – det ser kærligheden bedre end alle andre.

Endelig lærer Herren sin ensomme ven at *holde ud indtil enden*. Det gør Han ofte derved, at Han understreger, at enden er overmåde herlig – den er *målet* – den er *sejrsprisen*, hvortil Gud fra det høje kaldte os i Kristus Jesus.

Når det lyser for sjælen, bliver både det, vi kalder for modgang, og det, vi kalder for medgang, underordnede begreber i sammenligning med det mål, vi stiler imod – den herlighed, vi da skal gå ind til.

Da får man lyst til at *iføre sig Herren Jesus Kristus og ikke pleje kødet* (Rom. 13,14).

Kærligheden

Er det lettere for kærligheden at holde ud i gode dage end i onde dage?

At holde i ud betyder i denne sammenhæng at *elske Gud af hel sit hjerte og vise det i gerning*.

Er dette lettere for kærligheden i gode dage? Ikke efter min opfattelse og min erfaring.

De gode dage gør det ganske vist lettere at *påstå*, at man elsker Gud af hele sit hjerte. Det finder udtryk i korsang, i fællessang og lovsangsaftener. Men at påstå, at man elsker Gud, er ikke ensbetydende med, at man virkelig gør det.

Thi at elske ytrer sig deri, at man *gør*

den elskedes vilje og derfor altid søger at kende den.

Men gode dage bringer den fare med sig, at man ikke tager det så nøje med at kende Guds vilje i enhver sag. Det tvinger de ydre gode forhold os jo ikke til. Vi har penge nok – vi har lang ferie (her i landet 5 uger i følge overenskomsterne) – vi har et nydeligt hjem – vi har også bil – ja, vi har, sammenlignet med milliarder af med mennesker, overflod.

Derfor træffer vi så mange beslutninger i overensstemmelse med hvad vi nu både kan og vil – og kommer til at bedrøve Ham, vi påstår at elske!

Således baner lovløsheden sig vej ind til os pæne, gode kristne, uden at vi er opmærksomme derpå – og så kølnes kærligheden – også uden at vi er synderligt opmærksomme derpå.

Dette sker efter Herrens ord for *de fleste*. Pæne, gode, »bibeltro« kristne vænner sig til at leve på denne måde, som også andre pæne og gode borgere gør. Det bliver så almindeligt, at ingen ser noget forkert, end sige noget syndigt heri.

Jo, der finder nogle ensomme, der ikke følger med flertallet, ikke fordi de er fari-sære, men fordi de lytter mere til Herren end til mennesker. De har øren at høre med, og de bevarer, ja uddyber høresansen!

Kærligheden bliver ikke kold hos dem – saltet mister ikke sit salt – de holder ud indtil enden, thi det gør kærligheden (1.Kor. 13,7).

De holder ud med at søge Guds vilje i enhver sag Er der tvivl og usikkerhed i deres indre, bier de på Herren.

Det medfører, at de ikke gør som alle andre. De vil hellere følge vor Herre Jesus på Hans vej end at følge deres egen vej. Falder de for fristelsen til at lade kødet få sin vilje, har de det ikke godt i deres ånd. Derfor rejser de sig atter op, bekender deres synd for deres Herre og Frelser og skynder sig tilbage til Hans vej.

De kender til Åndens strid imod kødet, for at kødet ikke skal få sin vilje.

De kender til at holde ud i denne strid, hvor de ikke altid har sejret – holde ud indtil målet!

Således er de bedre rustede til at holde ud i onde dage og vinde sejren ved vor Herre Jesus Kristus.

Fælles

De er ofte ensomme – og dog ikke alene. De har fællesskab med Faderen og med hans Søn, Jesus Kristus – fællesskab, såle-

des som deres store broder, apostelen *Johannes* kendte det (1. Johs. 1,3).

Tænk, hvor det prægede ham, beherskede ham og fyldte hans liv og tjeneste! Her er ikke tale om et påstået eller formelt fællesskab, men om et levende, livgivende, fornyende, dag for dag dybere fællesskab! Det er så fyldt med »indhold«, at sjælen *mættes* – og derfor længes efter *endnu mere!*

Alt, hvad der hindrer dem i dette fællesskab, siger de Nej til, thi det er jo kun tab.

I dette fællesskab med Faderen og med hans Søn, Jesus Kristus, oplever de at være fælles med enhver anden, der lever i fællesskabet med Faderen og Sønnen. De kan straks mærke det, når de møder en sådan. De kan også mærke, når det ikke er således!

Og dette fællesskab med mindretallet er dem mere værd end et fællesskab med flertallet, ikke fordi de er farisæere og ser ned på de andre, men fordi kærligheden til Herren »behersker« deres valg.

De har snarere ondt af dem, der ube-

vidst vandrer efter kødet. Tænk, hvad de går glip af uden at vide det!

Guds kærlighed »tvinger« de »ensomme« til at bede for de andre – bede for dem med udholdenhed – holde ud i bøn om, at også de må nå målet – holde ud for dem indtil målet! Hvilken sejr for Herren, om de så vandrer i mål arm i arm!

Under bønnen opstår ofte det spørgsmål: *Mon de alle er født på ny* – alle de unge, der medvirker – alle dem i koret – alle lederne, der har stået i spidsen – ?